

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Radkovou, ve věci

žalobkyně: **M. s. r. o., IČO X**
sídlem K N. 351, X G.
zastoupená advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1056/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 29. 8. 2018, č. j. X. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých dalších zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tov. zn. Audi, RZ X (dále jen „vozidlo“), nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý pachatel porušil § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 16. 3. 2018 v době od 11.10 do 11.25 h v obci Olomouc na ulici Na Tabulovém vrchu 1280 vozidlem neoprávněně stál tak, že nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k)

zákona o silničním provozu. Magistrát za přestupek uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že správní orgány se nezabývaly otázkou, zda šlo o stání či zastavení. Vozidlo na místě zastavilo pouze za účelem naložení nákladu, stačilo zachovat v místě jeden jízdní pruh o šířce 3 m, což se stalo, neboť strážníci naměřili 3,9 m (není však známo, ve kterých místech a čím tuto vzdálenost měřili). Na začátku ulice navíc byla značka IP 4b (jednosměrný provoz). Správní orgány označily dobu zastavení v délce 15 minut za odporující neprodlenému složení nákladu a neposuzovaly věc individuálně. Při odnosu těžkého kusu nábytku z domu vzdáleného několik desítek metrů a z 5. patra je tato doba delší, i když nebyly žádné prostoje. Ani doba 15 minut nebyla prokázána, úřední záznam policie nelze užít jako důkaz.
4. Vadou bylo, že magistrát nehodnotil materiální znak přestupku a nekonkretizoval, jak přesně mělo jednání řidiče porušit nebo ohrozit zájem společnosti, resp. v čem bylo jednání škodlivé.
5. Magistrát také nebyl oprávněn projednat přestupek provozovatelky vozidla. Provozovatelka i řidič vozidla magistrátu shodně sdělili jméno řidiče vozidla (R. B.), který se písemně k věci vyjádřil. Magistrát uvedl, že R. B. nemá řidičské oprávnění a nedostavil se k podání vysvětlení. Není pravda, jak tvrdil žalovaný, že se R. B. k věci nevyjádřil, jen se omluvil a stěžoval si na postup Městského úřad Náchod. Naopak, R. B. se k přestupku přiznal a vysvětlení podal. Navíc ho jako řidiče vozidla označila i žalobkyně. Proto s řidičem měl magistrát zahájit řízení o přestupku.
6. Podle žalobkyně byla výše pokuty určena v rozporu se zákonem, magistrát nezohlednil zákonná kritéria uložení pokuty a odůvodnění výše pokuty je nepřezkoumatelné. Správní orgány neuvedly okolnosti, ke kterým přihlížely (zejména ty polehčující) a jak je hodnotily, ani jak hodnotily míru škodlivosti jednání žalobkyně a jaká byla povaha a závažnost přestupku. Výši pokuty nelze neodůvodnit vůbec anebo jen obecně. V daném případě magistrát nemusel uložit pokutu vůbec.
7. Žalobkyně namítala, že nebyl naplněn ani formální znak přestupku, že rozhodnutí magistrátu neobsahovalo dostatečný výrok, že žalovaný rozhodl v rozporu se svými „předchozími a následujícími“ rozhodnutími v obdobných věcech a že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námítky.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobkyně neuvedla, co konkrétně postrádá výrok rozhodnutí magistrátu o přestupku. I některé další žalobní námítky jsou obecné – žalobkyně neuvedla, které námítky žalovaný nevypořádal. Žalobkyně nenapsala, se kterým konkrétním rozhodnutím je napadené rozhodnutí v rozporu. Další část námitek je v rozporu se spisem (namítaná neexistence přestupku, nezákonná výše pokuty).
9. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
10. **Soud ve vztahu k souzené věci zjistil ze správního spisu** z oznámení přestupku Městské policie Olomouc (dále jen „policie“) spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v bodě 2 tohoto rozsudku. Strážníci zjistili celkovou šíři vozovky od zaparkovaného vozidla ke

krajnici 3,9 m. Řidič se v době 11.10 – 11.25 h ve vozidle ani u něj nenacházel. Přílohou oznámení jsou dvě fotografie stojícího vozidla s okolní pozemní komunikací.

11. Žalobkyně jakožto provozovatelka vozidla sdělila na výzvu k úhradě částky 400 Kč, že s vozidlem na místě stál pan R. B., M. n. 40, N.
12. Městský úřad Náchod na základě dožádání vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení a R. B. Městskému úřadu Náchod podáním z datové schránky sdělil, že se z jednání omlouvá z důvodu pracovního pobytu v zahraničí a podal stížnost, že oprávněná úřední osoba Městského úřadu Náchod ho nemůže opakovaně vyzývat k podání vysvětlení, když „vysvětlení už podal“.
13. Magistrát věc přestupku řidiče odložil, vydáním příkazu zahájil řízení o přestupku provozovatelky vozidla a vyznamenal ji o provedení dokazování mimo ústní jednání a o možnosti vyjádřit se k pokladům rozhodnutí. Při jednání magistrát provedl důkaz mapou se zakreslením postavení vozidla a označením místa spáchání přestupku.
14. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** uvedl, že označený řidič R. B. nemá podle evidence řidičů řidičské oprávnění a k výzvě dožadaného Městského úřadu Náchod k vysvětlení k popsanému přestupku napsal, že tímto podává vysvětlení. V něm R. B. uvedl, že pracuje v zahraničí a nemůže se dostavit na úřad a že podává stížnost.
15. Magistrát dále uvedl, že jsou mu známy další případy, kde R. B. vystupuje jako řidič označený dalšími provozovateli vozidel („ag.“ č. 961989, 981193) a reagoval stejně jako v posuzovaném případě. V jednom z případů R. B. podal vysvětlení, že vozidlo na místo dotlačil a k tomu nepotřebuje řidičské oprávnění. Proto shledal v daném případě označení R. B. jako řidiče vozidla v uvedenou dobu za účelové.
16. Z úředního záznamu a fotografií policie a mapkou s označením místa spáchání přestupku bylo dle magistrátu spolehlivě zjištěno přestupkové jednání řidiče i provozovatelky vozidla.
17. Šlo o přestupek, kterým nebyla nijak závažným způsobem ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. S ohledem na povahu provozu na místě spáchání přestupku lze předpokládat nižší společenskou nebezpečnost. To magistrát hodnotil jako polehčující okolnost, a proto pokuta uložená v nejnižší možné výši splní výchovný účel z hlediska individuální i generální prevence.
18. Odvolací námitky byly téměř shodné se žalobními.
19. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** k námitce žalobkyně, že postup správních orgánů je v rozporu s postupem ve věci č. j. KUOK 105400/2018, uvedl, že šlo o jinou skutkovou situaci, kdy se R. B. v podaném vysvětlení přiznal, že byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku.
20. Žalobkyně směřovala v odvolání chybně dokazování a podmínky odpovědnosti za přestupek řidiče a přestupek provozovatele vozidla. Předmětem rozhodnutí byl přestupek provozovatelky vozidla, u kterého se například u právnické osoby podle § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky nevyžaduje zavinění a nemusí být prokázány všechny znaky přestupku řidiče. U provozovatele vozidla jde o objektivní odpovědnost.
21. Stání vozidla v uvedeném místě nejméně po dobu 15 minut vylučuje, že šlo o zastavení za účelem složení nákladu. Strážníci neuvedli, že by šlo o jednosměrnou ulici, proto nebyl magistrát povinen dále zjišťovat skutkový stav. Žalobkyně ke svému „holému“ tvrzení o dopravní značce v ulici nic nedoložila, ani nenavrhla důkazy k jeho prokázání. K šířce

komunikace žalovaný uvedl, že již z fotografií je zjevné, že řidič neponechal volné 3 + 3 m k volnému průjezdu ostatních vozidel.

22. K námitce absence materiálního znaku žalovaný uvedl, že u přestupků typicky postačuje, že společenská nebezpečnost je nepatrná a naplněním formálních znaků je současně splněna i materiální stránka přestupku, ledaže by existovaly skutečnosti snižující společenskou škodlivost protiprávního jednání do té míry, že by o přestupek nešlo. Žádné takové skutečnosti nejsou zřejmé ze spisu, ani je nenamítala žalobkyně.
23. Pokuta uložená v nejnižší výši nemohla být nezákonná, naopak byla uložena v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a byla řádně odůvodněna.
24. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
25. Námitku **nepřezkoumatelnosti** rozhodnutí neshledal soud důvodnou. K závěru o nezákonnosti soud nevedla ani námitka žalobkyně, že žalovaný rozhodl v rozporu se svými „předchozími a následujícími“ rozhodnutí v obdobných věcech a že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námítky.
26. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), ze kterých se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námítky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
27. V projednávané věci však soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí neshledal, neboť je z něj zřejmé, jaké jednání je žalobkyni přičítáno k tíži, jakými úvahami se magistrát a žalovaný řídily a z jakých důvodů o posuzované věci rozhodly. Odůvodnění obou rozhodnutí je přehledné a soudržné, a námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.
28. Sama žalobkyně rozpor s konkrétními obdobnými případy nenamítala a není bez dalšího povinností správních orgánů při ukládání sankce v každém jednotlivém případě podrobně popisovat svou rozhodovací praxi. Pokud je poté v rámci námítky k výši sankce tímto směrem žalobní tvrzení uplatněno pouze v obecné rovině a žalobkyně neuvede, v čem by

se případně měly správní orgány v jeho věci od své rozhodovací praxe odklonit, nelze považovat za pochybení správních orgánů, které by mohlo mít za následek nezákonnost jejich rozhodnutí, jestliže se touto otázkou taktéž explicitně nezabývaly, pokud uvedly dostatečné a přezkoumatelné úvahy a rozhodnutí řádně odůvodnily (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 As 260/2017-34, nebo ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 228/2019-30).

29. Dále se soud zabýval **námitkou nenaplnění „nezbytných kroků“** před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
30. Dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno*. Uvedené ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
31. K této právní úpravě se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně, např. v rozsudku sp. zn. 8 As 110/2015, ve kterém uvedl, že: *šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit... pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu dle § 60 odst. 1, věty za středníkem, zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*. Shodně se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudcích ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze dne 29. 3. 2016, č. j. 2 As 7/2016-30.
32. Při aplikaci výše uvedeného závěru na nyní posuzovanou věc je zřejmé, že správní orgány nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinily. Magistrát dne 13. 4. 2018 vyzval žalobkyni dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu k označení totožnosti řidiče. Ta označila osobu, která **fakticky odmítla podat vysvětlení** a sdělila, že se k jednání nedostaví z důvodu pobytu v zahraničí (srov. bod 12 tohoto rozsudku).
33. Bylo by v rozporu s účelem úpravy přestupku provozovatele vozidla vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku. Magistrát postupoval proto správně, když následně dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky v řízení o přestupku věc odložil a dne 9. 7. 2018 žalobkyni doručil příkaz.
34. K nesouhlasu žalobkyně s tvrzením magistrátu, že oznámení jména řidiče je účelové, je nutné dodat, že tento závěr není činěn ani bez logiky, ani bez důkazů. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016-41,

který obdobnou situaci již posuzoval se stejnými závěry a který potvrdil názor Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 30/2016-46, že tato úvaha je opřena o několik rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a Krajského soudu v Plzni, kde společnost F. C., s. r. o., vždy jedná stejným způsobem, tzn., uvádí jako řidiče vozidel různých žalobců osoby nekontaktní, fiktivní či osoby s místem pobytu v zahraničí. K tomu Krajský soud v Českých Budějovicích doplnil, že jsou mu z úřední činnosti známa nejméně čtyři další řízení vedená u krajského soudu se shodným zástupcem stěžovatelů, ve kterých byl jako řidič vždy označen pan Y. L. Spíše než o označení skutečného řidiče se tedy jedná o opakovaně uplatňovanou procesní taktiku společnosti F. C., s. r. o. Pro posouzení věci je však významné to, že označený řidič R. B. v daném případě žádné, natož konkrétní vysvětlení k věci neposkytl a k přestupku se vůbec nevyjádřil, ani nepřiznal. Námitky napadající nezahájení řízení o přestupku jsou proto pro posouzení sporu zcela irelevantní.

35. Nedůvodná je **námitka, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda šlo o zastavení či stání**. V rozhodování o přestupku provozovatele vozidla se zjišťují znaky přestupku.
36. Podle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu *při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy*.
37. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně na daném místě stála. Žalobkyně tvrdila, že řidič tam jen zastavil a že šlo o jednosměrnou komunikaci, avšak svá tvrzení ničím neprokázala. V případě tvrzení o stání, tj. jiné skutkové podstaty, bylo její povinností, nebo povinností řidiče, prokázat, že šlo o zastavení. Tomu však nenásvědčovalo nic z toho, co vyplývá ze soudního a správního spisu. Zjištění skutkového stavu proběhlo standardně, v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Správní orgány prokázaly přestupek provozovatelky vozidla. Ze dvou fotografií pořízených policisty je i pro laika zjevné bez jakéhokoli měření postavení vozidla, šířka pozemní komunikace a možnost průjezdu vozidel v obou směrech. Soud neshledal důvod, proč nevěřit údajům o vzdálenostech uvedených v úředních záznamech policistů. Soudu nevznikla při přezkoumání zjištění skutkového stavu žádná pochybnost o naplnění znaků předmětného přestupku řidiče. Z provedeného dokazování vyplynulo, že zastavené vozidlo tvořilo překážku provozu a zcela zatarasilo jízdní pruh v příslušném směru (srov. KOVALČÍKOVÁ, Daniela, ŠTANDERA, Jan. § 25 [Způsob a omezení]. In: KOVALČÍKOVÁ, Daniela, ŠTANDERA, Jan. Zákon o provozu na pozemních komunikacích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 79). Navíc údajný řidič R. B. ve svém „vysvětlení“ uvedl, že na místě stál on, nikoliv zastavil.
38. Neopodstatněná je námitka, že **správní orgány nevyhodnotily materiální znak přestupku**.
39. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).

40. Nad rámec rozhodnutí soud poukazuje na to, že správní orgány se v dané věci materiálním znakem zabývaly, jak soud citoval v bodě 17 a 22 tohoto rozsudku. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Materiální znak v posuzovaném případě byl naplněn tím, že byl zaviněným jednáním porušen zájem společnosti na organizaci dopravy na místní komunikaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59, č. 775/2006 Sb. NSS).
41. Nedůvodné jsou **námítky týkající se pokuty**. Magistrát a žalovaný odůvodnily její uložení dostatečným způsobem a nejde o případ, že by její uložení nebylo zdůvodněno vůbec (viz body 17 a 23 tohoto rozsudku).
42. Podle § 125c odst. 5 písm. g), ve spojení s § 125f odst. 3, zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
43. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*
44. Magistrát uložil žalobkyni pokutu 1 500 Kč, tedy v nejnižší možné výši a zohlednil, jakým způsobem byla ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a povahu provozu na místě spáchání přestupku (jako polehčující okolnost). Magistrát byl přesvědčen, že pokuta uložená žalobkyni v nejnižší možné výši splní výchovný účel z hlediska individuální i generální prevence.
45. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že magistrát nemusel uložit pokutu žádnou. Podle § 125f odst. 3 věta první zákona o silničním provozu *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta*. Slovo „uloží“ znamená, že pokud jsou splněny zákonné podmínky, správní orgán ji uložit musí a nemá prostor pro volné uvážení, jestli ji uloží nebo ne (viz k tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 As 75/2006, publ. pod č. 1194/2007 Sb. NSS). Jak dokazuje vývoj judikatury k tomuto tématu, sloveso „může“ (popřípadě „lze“) stále častěji znamená „musí“, a to v zájmu předvídatelnosti veřejnoprávního rozhodování a omezení jeho libovolnosti (ideálním příkladem je udělování státního občanství, kde bylo sloveso „může“ vyloženo jako „musí“ a zdánlivě demonstrativní výčet podmínek pro udělení státního občanství ČR byl vyložen jako výčet taxativní, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Zejména však lze toto veřejnoprávní uvážení použít typicky při udělování sankcí a určování jejich výše, při zmírňování tvrdostí či například v licenčním povolovacím řízení (srov. Molek, P. Právní pojem „pronásledování“ v souvislostech evropského azylového práva. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 116).
46. Jako nedůvodnou shledal soud **námítku vad výroku** napadeného rozhodnutí magistrátu.
47. Soud v tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém se zabýval náležitostmi výroku správních rozhodnutí v oblasti správního trestání a dospěl k závěru, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní*

normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl.

48. Soud této námitce žalobkyně nepřisvědčil, neboť má za to, že výše citovaný výrok rozhodnutí (bod 2 tohoto rozsudku) je dostatečně určitý a obsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku. Touto porušenou právní normou je § 10 ve spojení s § 25 odst. 3, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Obecné tvrzení žalobkyně o vadném výroku nemůže obstát, neboť žalobkyně nemohla mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, za který byla postižena. Ostatně sama žalobkyně proti této kvalifikaci obsáhle brojila v rámci správního a soudního řízení. Ve výroku je jednoznačně uvedeno, že žalobkyni je kladeno za vinu, že nebyly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že řidič „neoprávněně stál“ v popsáném místě, a nenechal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Je zřejmé, že se tak stalo v rozporu s § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu. Argumentace žalobkyně je tak nedůvodná.
49. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správně skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě. Žádné liberační důvody zde nebyly, řidiče se nepodařilo zjistit.
50. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. května 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně